

ROBIN KYBER

a strana nepřátel školy

Petr Tobiáš

Robin Kyber a Strana Nepřátel Školy

Petr Tobiáš
Robin Kyber
a Strana Nepřátel Školy

Tribun EU
2012

Petr Tobiáš

Robin Kyber a Strana Nepřátel Školy

© Petr Tobiáš

Obsah

SOUDNÍ PROCES	5
PŘÍŠERNÝ DEN.....	13
NÁKUPY	26
CESTA A KAMARÁD	42
ROZKOUKÁVÁNÍ.....	68
STATUS: NESNÁŠÍM ŠKOLU!.....	90
KONKURZ.....	111
STRANA NEPŘÁTEL ŠKOLY	137
THROWBOLT	154
ZÁPAS A ZJIŠTĚNÍ	173
UPRCHLÍK	194
NOČNÍ AKCE.....	213
NEKLIDNÉ VÁNOCE	226
NOVOROČNÍ PŘEDSEVZETÍ.....	242
VŠICHNI SE ZLOBÍ	265
ŠÍLENÝ DEN SCHVÁLNOSTÍ.....	288
CHYTROL VS. SVASIL	305
HILARYINA ŠÍLENÁ NAROZENINOVÁ OSLAVA.....	325
OPICE	346
NENÍ DŮLEŽITÉ ZŮČASTNIT SE, ALE VYHRÁT	371
NEZVANÝ HOST	383
PLOCHÁ HORA.....	403
TRIUMF SNŠ.....	413
AŽ DO HLUBIN	433
JE TO ZA NÁMI.....	448

SOUDNÍ PROCES

Byl to jeden z těch dlouhých soudních procesů. Když se prostě dva lidé neshodnou, tak musí jít k rozvodu. Nakonec po dlouhém a krkolomně dlouhém soudním procesu se ti dva manželé sobě omluví, žena se vypláče muži na rameni a společně odejdou ze soudní síně, jako by se ani žádný proces nekonal. V té chvíli jsou všichni ostatní zaměstnanci soudu absolutně naštvaní a říkají si, že tyhle rozvody jsou jen strašná ztráta času, protože usmířit se by dokázali ti dva rozvádění i na chodbě nebo v nějaké nepotřebné kanceláři.

Takové rozvodové případy dostával většinou soudce Beck, který z toho byl samozřejmě na mrtvici.

„Tohle je jenom mrhání mým časem,“ stěžoval si vždy, když takový proces skončil. „Tyhle procesy by dokázal soudcovat i můj pes. Musím konečně dostat něco pořádného!“

Ovšem tento proces byl něco úplně jiného. Už se blížila třetí hodina až najednou se rozvádění manželé tak strašně pohádali, že musel soudce Beck případ odročit a nechat pár vyvést ochrankou.

Druhý den, když všichni nastoupili do soudní síně, přišla zpráva, že se manželé z nepochopitelných důvodů usmířili, takže byl proces zase úplně k ničemu, protože řekli, že už v procesu nechtějí pokračovat.

„Ale teď už toho mám vážně dost!“ rozčiloval se soudce Beck, když přišel do své kanceláře.

„Jen se uklidni Micku,“ domlouval mu jeho kolega Jack.

„Jak se mám asi uklidnit? To je pořád ‚Já tě nesnáším‘, ale pak řeknou, že se usmířili. Já...dávám výpověď!“ rozhodl se soudce Beck.

„Přece bys to nevzdal!“

„Ale ano vzdal! A taky že to vzdám!“

„Prosím tě Micku!“ okřikl ho Jack. „Mám tu pro tebe další případ, právě jsem ho dostal.“

„Ne,“ řekl rozhodně Beck.

„Jenže tentokrát je to vážně tutovka! Poslechni si to:“

Začal předčítat z papírku:

„Případ Kyberovi. Manželé George a Laura Kyberovi podali žádost o rozvod kvůli častým hádkám. Na hlasitost jejich hádek si stěžovali i jejich sousedé, kteří tvrdí, že slyší hádku každý den. Důvody hádek se nám ani od manželů ani od sousedů nepodařilo získat. Manželé mají sedmiletého syna Robina a osmnáctiletou dceru Catherine, kteří se k tomuto případu nevyjádřili.“

Když Jack dočetl, zeptal se: „Tak co, bereš to, Micku?“

„Tohle vypadá docela vážně, ale nějak nevím,“ přemýšlel Beck.

„Prosím tě vem to!“

„No tak jo!“

Druhý den soudce Beck vstoupil do soudní síně. Byla to obdélníková místnost s lavičkami pro přihlížející a stoly s křesly pro obžalobu i obhajobu. Na levé straně byla křesla pro soudce a naproti vchodu

stála vysoká katedra pro soudce, po jejíž levé straně stál počítač, který zachytával a zapisoval vše, co se v soudní síni řeklo, a po pravé stála vysouvací plošina s křeslem pro svědky. Soudce Beck si šel rovnou sednout na své místo a počkal, než nastoupí porota, manželé Kyberovi se svými právníky a všichni ostatní přihlížející, kterými byli většinou přátelé Kyberových.

„Klid v soudní síni,“ řekl soudce Beck, jehož hlas byl díky mikrofonu, který měl zabudovaný v límci jeho hábitu, zesílen. „Všichni jsou již přítomni, můžeme začít.“

Právníci začali postupně volat svědky, kteří většinou říkali, že manželé Kyberovi jsou spolu absolutně šťastní, ale nakonec museli přiznat, že občas pohádali.

„Mnohokrát slyším z domu Kyberových křik,“ přiznala sousedka, paní McInteirová zatvářila se posmutněle. „Ale jinak jsou to moc milí lidé,“ dodala ještě honem, když viděla, že se tázající obhájce paní Kyberové zatvářil vítězoslavně.

„Svědek může odejít,“ rozhodl soudce Beck.

Tvářil se velmi šťastně, protože věděl, že rozvedení manželů Kyberových nestojí nic v cestě.

„Konečně“ pomyslel si. „Konečně je moje práce k něčemu dobrá, konečně to není jen ztráta času.“

Soudce Beck se topil ve svých myšlenkách, když ho najednou napadlo, kdo se postará o sedmiletého Robina Kybera? Matka nebo otec?

Soudci právě přišlo na obrazovku před ním rozhodnutí poroty. Manželé Kyberovi byli definitivně rozvedeni.

„Členové poroty se rozhodli,“ začal soudce Beck. „Manželství George a Laury Kyberových je právoplatně rozvedeno. Nyní přejdeme k poslední fázi tohoto procesu, kterou je přidělení sedmiletého Robina Kybera do péče jednoho z rodičů. Prosím obhájce obou právě rozvedených, aby přednesli své argumenty.“

Jako první začal ve svém „vyprávění“ obhájce matky Laury Kyberové. Mluvil především o tom, že matka je v životě svého potomka to nejdůležitější a že matka má velmi kvalitní zaměstnání (módní návrhářka), se kterým sebe i syna dokonale zajistit finančně i co se týče oblečení a to ve všech životních situacích. Dále si vzal slovo právní zástupce otce George Kybera, který vysvětloval, že otec by měl být pro syna velmi důležitým životním vzorem a morální podporou, kterou mu matka rozhodně nedokáže poskytnout ani ničím nahradit. Dále si vzal do úst zaměstnání otce, jenž je také finančně velice dobré. George Kyber je totiž poměrně známý programátor a designér počítačových her a programů a je také známým scénáristou. Pracoval na některých velmi slavných filmech a seriálech.

„Syn by měl být se svým otcem, to víme všichni v této soudní síni!“ dokončil svou řeč obhájce otce George Kybera.

„To jistě,“ přisvědčil soudce Beck. „Ale ať nám to řekne sám! Jako odpovědný soudce předvolávám Robina Kybera!“

Ze zadní řady přihlížejících vstal chlapec s neobyčejně zvláštním výrazem. Tvářil se, jakoby všichni kolem něj byli vražední roboti a on musel dávat pozor, jestli některý z nich nezaútočí. Měl rozčechrané tmavě černé vlasy s ofinou, která mu padala do očí.

Všichni kolem něj se na něho ihned otočili, jakoby zkoumali, jestli vážně vyjde z řady a půjde se posadit do křesla pro svědky.

Robin Kyber opravdu vyšel z řady a vykročil ke křeslu pro svědky.

„Jste si jist, ctihodnosti,“ zeptal se jeden z právníků.

„Mám za to, že on je jediný, kdo k této části procesu má co říct,“ vysvětlil soudce Beck.

Robin Kyber došel sebejistým krokem až ke křeslu pro svědky a posadil se. Plošina pod ním začala stoupat a vyjela až do úrovně hlavy právníka, který právě přistoupil a položil první otázku.

„Vy jste také určitě také často slýchal hádky svých rodičů, že ano?“

„Ano,“ přisvědčil Robin.

„Dobře,“ řekl právník. „A jak dlouho takové hádky trvaly?“

„Většinou tak deset minut, ale někdy i dvacet a některé dokonce až hodinu a to byla síla,“ prohlásil Robin.

„A přejete si, aby se vaši rodiče rozvedli?“ zeptal se vážně právník.

„Tam někde uvnitř rozhodně ne, ale po všech těch hádkách, co spolu vedli snad i jo,“ řekl a zatvářil se smutně i šťastně zároveň.

Všichni přihlížející si vyměnili zděšené pohledy. Právník se zatvářil tak vážně, jakoby chtěl prohlásit nějaké velké tajemství.

„Robine, povězte mi,“ začal. „Se kterým ze svých rodičů byste chtěl bydlet?“

Robin chvíli přemýšlel, než znovu promluvil.

„Chtěl bych...chtěl bych bydlet...se svou sestrou!“ prohlásil trochu roztřeseně.

Všichni přihlížející si vyměnili tak zděšené pohledy, jakoby zrovna přiznal, že není člověk, ale šílený mutant, který chce zničit svět.

„Jste si jistý?“ zeptal se právník.

Robin přikývl.

„A proč?“

„Protože se rodiče pořád hádají,“ začal vysvětlovat. „A když nejsou spolu, tak se pořád jen pomlouvají, oba vidí na tom druhém jen to nejhorší a nikdy nepromarní chvíli, kdy si na sebe můžou zanádat. A když je já nebo sestra poprosí, aby

toho nechali, začnou na nás křičet. Bojím se, že se ani jeden z nich nikdy nezmění. A já to nechci pořád poslouchat!“

Poslední větu doslova vykřikl. Zatvářil se posmutněle, ale po chvíli se zase pousmál a pokračoval.

„A navíc,“ začal. „Ségra mi toho dovolí mnohem víc než rodiče, budu mít víc příležitostí postarat se sám o sebe. Nebudu se u ní cítit jako vězeň nebo otrok.“

Poslední větu se snažil říct jen jako dodatek, ale moc se mu to nepovedlo.

Na tvářích přihlížejících bylo vidět, že to asi plně nepochopili.

„Já chci bydlet se sestrou! A myslím to úplně vážně!“ zakřičel.

Soudce Beck se otočil na jednu porotkyni s velmi kamenným výrazem a zeptal se:

„Je to možné?“

Kamenně vyhlížející porotkyně vytáhla jeden z papírů, které na sobě měla položené a pohlédla do něj.

„Catherine Kyberová, které je osmnáct let vlastní dům v Tyčkové ulici, který jí odkázal dědeček a pracuje jako fotomodelka a redaktorka jednoho z předních časopisů, jehož jméno kvůli zakazu reklamy neuvedu.“

Porotkyně s kamenným výrazem dále projížděla očima papír, až se dostala k jedné poznámce, kterou přečetla nahlas:

„Sestra Robina Kybera také ještě zdědila pět milionů roneřů z rodinného dědictví Kyberů. A...“

Porotkyně se odmlčela a přiklonila se k porotci, co seděl vedle ní. Porotce jí něco zašeptal do ucha a ona se znovu vsprímila a řekla:

„A porota se rozhodla, že návrh svědka je v tomto případě nejlepším řešením.“

„Dobře,“ přikývl soudce Beck. „Souhlasí Katherine Kyberová s rozsudkem?“

„Samozřejmě,“ souhlasila mladá žena s dlouhými rovnými hnědo-blondatými vlasy a zářivě zelenýma očima.

„Nejvyšší a zároveň jediný soud a ostrově Willmade rozhodl, že Robin Kyber bude svěřen do péče své sestry Katherine Kyberové. Proti tomuto rozsudku se může kdokoliv z rodiny

odvolat. Rodiče mohou své potomky navštěvovat, pokud to nezakáže soudní psychiatr, kterého musí v několika příštích dnech navštívit. Případ je uzavřen!“ dokončil svou řeč soudce Beck a bouchl dřevěným kladívkem do kovové podložky před sebou, čímž případ definitivně ukončil.

Všichni přihlížející se začali zvedat a postupně vycházet ze dveří, ven ze soudní síně. Porotkyně s kamenným výrazem si nechala vytisknout zápis ze zapisujícího počítače a zmizela spolu s ostatními porotci dveřmi pro porotu.

Plošina s Robinem sjela opět dolů a on vstal. Přešel ke své sestře a zeptal se jí:

„Doufám, že ti to nevádí?“

„Jistě, že ne!“ prohlásila Katie a objala bratra.

„Jsem ráda, že nemusíš bydlet ani u jednoho z nich,“ řekla a ukázala na rodiče.

„Co jste nám to udělali?“ zeptala se roztřesená paní Kyberová a pohlédla na své potomky.

„Máte, co jste si zasloužili!“ vyštěkla na ně Katie. „Třeba se aspoň po téhle zkušenosti změníte a přestanete žít jen v urážení toho druhého. Ale vy určitě budete stejně muset bydlet každý na jiné straně ostrova.“

Zlostně pohlížela na rodiče, zatímco právníci se tiše vytratili, následováni soudcem Beckem, který se radoval z úspěšného případu.

„Je čas se rozloučit,“ prohlásil Robin. „Sbohem tati“ objal se s otcem – „Sbohem mami,“ řekl a objal se i s matkou.

„Sbohem synku, měj se dobře,“ plakala paní Kyberová. „Alespoň, že nemusíš být u otce.“

„Sbohem synu, máš před sebou velkou budoucnost a matka ti ji už nemůže zkazit, tak toho využij... a... mysli na nás,“ řekl pan Kyber.

„Mějte se dobře a snažte se,“ popřála jim Katie a také je tedy objala.

„Budu na vás myslet. Na oba!“ zakřičel Robin, když s Katii vycházeli ze soudní síně vstříc budoucnosti.

PŘÍPAD ZEŠÍLENÍ KYBEROVÝCH

Manželé George a Laura Kyberovi, kteří se před několika dny rozvedli, propadli kompletní psychóze. Dosud zcela normální lidé, kteří se pouze hádali, se včerejšího rána vytratili ze svých domů, bez jakéhokoliv vysvětlení. Poslední svědkové tvrdí, že je zahlédli běžet na sever doslova po čtyřech. Že by šlo o psychickou přeměnu ve zvíře? Vědci si tento případ nedokáží vysvětlit. Nenašli se žádné důkazy, které by příčinu jejich psychické přeměny vysvětlovali. Spekuluje se o útoku chemického zločince či vrozené vadě, která čekala na probuzení. Jejich dcera Catherine Kyberová prohlásila, že bude financovat jejich nalezení nebo vystavění domu v oblasti jejich trvalého naleziště.

Spekuluje se též o jejich majetku. Právoplatným dědicem je výše zmíněná dcera a syn Robin Kyber. Soud však pravděpodobně rozhodne o ponechání majetku ve vlastnictví George a Laury Kyberových.

L. T.

DALŠÍ VÝVOJ PŘÍPADU GENIUS

13.8 se udál útok na rodinu Kyberových. Šlo o pokus o vraždu. Informovali jsme vás o vraždě Toma a Jennifer Kyberových. Oba tyto trestné činy spáchal člověk, který si říká Riddle Genius. Podle dostupných informací je spáchal kvůli sporám o dědictví rodinného majetku. Předpokládal, že když zabije svého bratra se ženou, dostane jeho díl on. Když se tak nestalo, napadl i svého druhého bratra a jeho rodinu. Jeho plán by se vydařil nebýt odvážného zásahu malého Robina Kybera, který mu kuchyňským nožem poškodil obě oči a tím ho zneškodnil až do příjezdu policie. Za tento čin nebude samozřejmě trestně stíhán.

Riddle Genius se po chycení přiznal ke všem svým činům a doslova zešílel. Před soudním procesem zavraždil několik dozorců a policistů. Poté byl umístěn na psychologické oddělení pro nejnebezpečnější zločince.

Hned po vyřknutí rozsudku začal řvát „Zabiju tě, Robine Kybere! Zabiju tě!“ Tohle řval několik následujících dnů

Byl odsouzen na doživotí.

H. U.

PŘÍŠERNÝ DEN

Byl jasný slunečný den a v Tyčkové ulici na ostrově Willmade vládla poklidná atmosféra. Abyste pochopili, Willmade je malý ostrov na jihu Tichého oceánu. Tyčková ulice je dlouhá silnice, podél které jsou rozestaveny domy nejrůznějších barev a tvarů. Jedním z takových je i dům číslo 74, který má černou barvu, velká okna a čerstvě opravenou střechu.

V tomto domě bydlí Kyberovi.

Od soudního procesu uběhly čtyři roky a čerstvě jedenáctiletý Robin Kyber, sedí v obýváku a kouká se v televizi na svůj nejoblíbenější sport – Throwbolt.

Skóre bylo právě 17:15, když na něj zavolala sestra:

„Hej, Robine! Právě jsem objednala pizzu, tak až sem dorazí, byl bys tak laskav a přinesl ji sem?“ volala Katie z kuchyně.

„No jasně,“ řekl Robin. „Stejně to vypadá, že v bližší době žádnou lahev nesrazí. Ti náhradníci snad vůbec neumí hrát!“

V tom jeden náhradník jménem Rossmund proběhl mezi dvěma vyrážecí a srazil jednu lahev.

„Ano!“ vykřikl Robin a vyskočil z křesla. „Malá mýlka. Tak snad ani ty dvě poslední nebudou problém.“

Právě v tu chvíli dorazila přenašečem věcí čerstvě upečená pizza. Došel k přenašeči, vyndal jí z něj a nasál vůni pečiva a roztaveného sýra. Došel s ní do kuchyně a položil jí na stůl. Potom se usadil tak, aby viděl dobře na televizi, kde se právě do hry vrátil narychlo uzdravený první střelec a hned se zmocnil míčku.

V tu chvíli vešla do kuchyně Katie a posadila se na židli. Přitáhla si kus pizzy a dala se do jídla.

„Kdes byla?“ zajímal se Robin.

„Nahore,“ odpověděla. „Dopisuju jeden článek.“

„Stejně bude síla, až se všichni dozví, že všechny ty články píšeš ty,“ řekl a zakousl se do jednoho kousku pizzy.

„No co, aspoň pochopí, že umím víc než se jen nakrucovat před foťákem,“ pokrčila rameny Katie.

V časopise, pro který pracuje, jsou nejoblíbenější články právě ty její. Jenže se pod ně nepodepisuje a nikdo by si nevsa-

dil ani nitku, že je píše právě ona. Ale tenhle ten nesmyslný výmysl jejího šéfa už brzy skončí a všechno vyjde na povrch.

Na hodinách právě naskočilo 18:00 a Robinovi zazvonil jeho Messenger, kterého měl zrovna na stole. Vytáhl ho a přečetl si dopis:

Milý pane Kybere,

s radostí vám oznamujeme, že vy, Robin Kyber, bydlíš v Tyčkové ulici číslo 74 na ostrově Willmade, jste byl přijat na Willmadeskou školu. Očekáváme váš nástup 1. září do podzemního vlaku na nástupišti ve Školní ulici přesně ve 14:00. Seznam všech potřebných pomůcek a učebnic vám zašleme přesně v 19:00.

Moc se na váš těšíme a přejeme hezký zbytek večera.

Serpentina Wetrubberová

*Serpentina Wetrubberová
Zástupkyně ředitele*

Christopher Simple

*Christopher Simple
Ředitel školy*

„Škola!“ vykřikl zděšeně Robin a nemohl pohnout ani svalem.

„Výborně,“ usmála se Katie. „Už jsem myslela, že to nepříde.“

„Ale tohle v naší dohodě nebylo!“ ohradil se Robin a najednou se mohl hýbat perfektně. „Jdu jim napsat, že nikam nejedu.“

„To nemyslíš vážně?“ podivila se. „Musíš jet do školy! A navíc potřebuješ si najít kamarády, když se tady s nikým nechceš bavit.“

„Tady jsou všichni úplně šílení, jak se tu mám s někým kamarádit?!“ řval Robin a bouchal pěstí do stolu.“

„Uklidni se,“ klidnila ho Katie. „Do školy tak jako tak musíš. Já s tím nic neudělám. Hele, když píchneš myš špendlíkem do břicha, kam uskočí? Nahoru nebo do strany?“

„To nevím,“ přiznal.

„No jasně, že nahoru,“ řekla. „Nebo třeba, když vypnou proud a ty uvízneš ve výtahu, co uděláš jako první? Začneš bušit do dveří nebo do podlahy?“

„No...“ zaváhal. „Do dveří?“

„Ne, začneš zvonit na zvonek!“ zasmála se Katie. „Vidíš, že potřebuješ do školy. Tohle všechno se tam naučíš.“

Robin praštil s pizzou na stůl a odešel do obývacího pokoje, zabořil se do křesla a tvářil se rozzlobeně.

„Ale no tak, Robine,“ řekla, přišla do obývacího pokoje a posadila se na opěradlo křesla.

„Zítřka půjdeme nakupovat,“ začala. „Koupíme spoustu zajímavějších věcí, náhradí na opravu elektronických přístrojů, několik školních pláštů, notebook...“

„Cože?“ přerušil ji. „Já budu mít svůj vlastní notebook?“

„No jasně,“ usmála se vítězoslavným způsobem. „Já věděla, že tě škola začne bavit, když budeš mít notebook. Tak co?“ A pohlédla mu přímo do očí.

„No dobře,“ souhlasil Robin. „Ale vyberu si ten nejdražší notebook, jaký v tom krámu bude!“

V tom okamžiku sestřelil třetí střelec poslední lahev a tým Západní Willmade vyhrál nad týmem Severovýchodní Willmade 20:15.

Robin přepl televizi na Katiin oblíbený seriál, oznámil jí, že už nemá hlad a odešel nahoru do svého pokoje.

Jeho pokoj je velký stmívajícími se okny na dálkové ovládnutí, pod kterými je psací stůl, na němž leželo několik zvědě, což jsou malí elektroničtí broučci s čipem orientace. Mohli jste je rozházet po místnosti a oni si sami našli místo, kde je nikdo neviděl a odkud mohli snímat celou místnost, a když je někdo objevil, sami se zničili. Teď samozřejmě ještě nebyli aktivováni, takže nebouchli. Nalevo stála skříň. Na první pohled docela obyčejná, ale ukrývala v sobě systém, jenž dokázal přenést člověka z jedné skříňe do druhé, ale Robin ho vyzkoušel jenom jednou a to pouze do skříňe v Katiině pokoji, když nebyla doma, protože tento způsob cestování je přísně tajný a vědělo o něm jen pár lidí z celého Willmadeu. Pochopte, kdybyste jen tak někomu vylezli ze skříňe, tak by to vypadalo dost blbě. Vedle skříňe stála velká plazmová televize se zabudovanou kamerou,

aby mohl Robin ovládat postavu ve hře vlastním pohybem a ne jenom mačkáním tlačítek. Také mohl lést do všech filmů a pořadů, které v televizi dávali. Je totiž ohromná legrace, když můžete předsedovi vlády při důležitém projevu dělat na hlavě rohy nebo mu boxovat do hlavy. Ale hlavně byla na videotelefonáty. Před televizí stála sedačka se silovým polem, na které jste si mohli sednout a ono by to vypadalo, že sedíte ve vzduchu. Horší bylo, když jste zapoměli, že tam ta sedačka je, rozběhli se a přepadli přes ní na druhou stranu. Naproti stál multifunkční počítač s tiskárnou, skenerem, obrovskými repráky, všemožnými herními zařízeními a anténou, která zaznamenala všechno vysílání v okruhu dvou kilometrů. Vedle ležela postel s přinou a polštářem z nejměkčí látky a výplně na světě. Tam když jste usnuli, tak druhý den ráno z vás musel někdo tu peřinu sundat, abyste vůbec dokázali vstát.

Robin si sedl ke stolu a vyndal ze šuplíku Přijímač Signálu Zvědů, který před Katie popisoval jako PSZ a říkal, že je to mini televize. Zapnul ho a podíval se, co se děje v obýváku (pár zvědů rozházel i po domě). Katie právě mluvila přes videotelefon v televizi se svým tajným přítelem. Věděla totiž, že Robin by žádného jejího přítele v domě nestrpěl a navíc mu slíbila, že si tam ani žádného nepřivede.

Robin by na něj seslal několik elektrických paprsků, aby ho vyhnal ven, ale hlavně aby nezkoušel jeho kamerovej systém v televizi. Zažral by se do něj tolik, že by zapomněl na nějakou Katie nebo lásku a už by nikdy z jeho pokoje nevyšel. Ale to Katie radši nikdy neřekl, protože by to určitě chtěla vyzkoušet.

Bylo hrozně zábavný je takhle pozorovat, jak si vyznávají lásku. Kluk nechtěl ponechat nic náhodě, protože Katie byla ten typ dívky, která si mohla vybírat. Tak jí Brad vykládal, že bez ní žít a že si musí rychle dát pár plechovek piva, aby vůbec mohl usnout.

To ale neměl říkat, protože v tu chvíli na něj Katie vyjela:

„Tak ty máš radši pivo než mě?!“

„Ale to jsem vůbec neřekl!“ bránil se a vystrašeně dal ruce před sebe.

„Nechápu, jak jsem s někým jako ty mohla vůbec být!“ řvala. „Je konec!“ Rázně ukončila rozhovor a mrštila ovladačem na sedačku.

Robin se v pokoji dusil smíchy.

Pravda, Katiiny vztahy nikdy moc dlouho netrvaly, protože strašně citlivě reagovala na všechno, co se jí jen trochu dotklo.

„Tak to máme dalšího!“ řekl si pobaveně Robin, vytáhl si ze šuplíku papír a do kolonky ‚opuštění přítelové‘ si napsal další jméno. Bylo to už devatenácté jméno za celou dobu, co s Katií bydlí. Doufal, že než odjede do té školy, přibude tam ještě dvacátý.

Odložil PSZ a chtěl napsat dopis svému jedinému kamarádovi Bennymu, který ho zásoboval zvědy a nejrůznějšími žertovnými předměty. Ty, co mu posílal, byste v žádném obchodě nesehnali, proto si chce Benny se všemi věcmi, co vynalezl ten obchod otevřít. Když si Robin tak vzpomněl, tak Benny vlastně ukončil školu už po třetím ročníku, poněvadž byl mimořádně chytrý. Třeba se mu to taky povede.

Hledal Messenger, ale vzpomněl si, že ho nechal v kuchyni. Přítál si tedy znovu PSZ a přepnul na zvěda v kuchyni, kde právě seděla Katie a dojídala pizzu včetně jeho kousku. Messenger ležel na kraji stolu a tak vypnul PSZ, vstal a vykročil do kuchyně.

Když se Katii rozpadne vztah, tak vždycky hrozně jí. Je to její jediný způsob, jak zahnat smutek. Tedy až na alkohol.

V kuchyni zrovna vyhazovala krabici od pizzy, když Robin vešel.

„Zajdu si ještě do Mega Burgeru,“ oznámila mu. „Chceš jít se mnou?“

„Ne,“ řekl a vzal si Messenger.

„Nechám ti něco poslat,“ řekla a šla se převléknout.

Robin vyšel do svého pokoje, sedl si na sedačku, zmáčkl na Messengeru tlačítko ‚Nový dopis‘ a nadiktoval:

Ahoj Benny,

potřeboval bych do 1. září třicet zvěďů s velkým rozsahem vysílání. Jedu totiž do školy a chci mít všechno pod dohledem. Napiš, kdy se sejdeme a domluvíme se na ceně.

Dík Robin Kyber

Zmáčkl tlačítko podpis a v jeho dopise se naškrábal jeho podpis. Potom zmáčkl tlačítko odeslat a položil Messenger na stůl. Přitáhl si PSZ a podíval se ke dveřím, kde zrovna vycházela Katie a zavírala dveře. V tu chvíli přišla zpráva a hned za ní druhá. Robin si tedy přitáhl Messenger a otevřel první zprávu.

Ahoj Robine,

zvědi samozřejmě nejsou problém, ale škola jo! Pošlu ti pár návodů, jak školu přežít a užít si trochu legrace. Doufám, že není Katie doma, kdyžtak to nějak zamaskuj. O peníze se postarám sám. Je obvyklá cena deset ronerů za kus.

Ahoj

Benny Wentura

„No výborně,“ řekl Robin. „O peníze se tedy starat nemusím.“

Na ostrově Willmade platila měna zvaná Roner a menší Var. Za jeden roner platilo sto varů a mezi vary byly také půlvary a čtvrtvary. Existovala také měna zvaná Megaroner a ta znamená sto tisíc ronerů. Ale moc se jí neplatilo. Taky kdy platíte naráz sto tisíc, že jo?

Robin otevřel další zprávu, ve které byl seznam věcí potřebných do školy. Ten si zatím nečetl a nechal si ho na zítřek.

Najednou si uvědomil, že má ještě hlad a sešel dolů a podíval se, jestli už mu Katie poslala zásilku z Mega Burgeru.

Když tam vstoupil, v přenašeči věci ležely hranolky, jeden hamburger s extra porcí slaniny a plechovka premiera (což je oblíbený nápoj). Došel k přenašeči a přendal zásilku na stůl. Zjistil, že mu s tím poslali i účtenku.

Zasmál se a přečetl si ji celou nahlas:

„Jeden hamburger s extra porcí slaniny, hranolky, plechovka premiera – to je moje – a dál – dva megaburgery, troje hranolky, troje megakousky kuřete prokládané slaninou, pět koblih a čtyři plechovky premiera ... to je sloní porce! Ta přijde a pobleje rohožku. Sto pro!“

Odložil objednávku, sedl si na sedačku a zakousl se do hamburgeru.

„To je lahoda,“ zamlaskal.

Sotva polkl, dorazila do přenašeče další zásilka – třicet zvěďů a jedna malá obrazovka s několika tlačítky.

„To je rychlost,“ užasl, odložil hamburger, došel k přenašeči a nandal si zvědy do kapsy, potom zvedl obrazovku, sedl si zpět na sedačku a zmáčkl jedno z tlačítek.

Na obrazovce objevila 3D projekce. Na první pohled Robin poznal, že jde o nějakou velkou lumpárnu. Odehrávala se v nějaké školní třídě vymalované modře s mnoha modrými lavicemi. Byl v ní jediný žák, ve kterém s obtížemi poznal svého kamaráda Bennyho. Prý předčasně ukončil školu díky nadání pro elektronické přístroje, ale podle toho, co Robin viděl, to zřejmě nebyla tak docela pravda. Benny právě stavěl na jednu skříň robota s nůžkami v ruce. Dále na strop připevnil kroužek, kterým prostrčil tenké lanko, jenž bylo upevněné na hřebíku ve zdi (robot ho zřejmě měl přestříhnout). Benny prostrčil lanko dalším kroužkem ve stropě a nakonec na něj připevnil kus dřeva s hákem, směřujícím k zemi.

Obrazovka nechvíli zhasla a pak se zase rozsvítila a to už byla třída plná a právě vcházela mladá učitelka v modrých šatech. Došla přesně pod hák a Benny zapnul robota dálkovým ovládáním. Robot přestříhl lanko, hák spadl a strhnul učitelce šaty. Učitelka vykřikla, zdrhla pryč a obrazovka zhasla.

„Tak tohle radši zkoušet nebudu,“ zasmál se Robin a už už chtěl zmáčknout další tlačítko, když do přenašeče dorazila další obrazovka.

„Tolik srandiček je na jednoho člověka snad moc,“ udivil se.

Došel k přenašeči a vyndal z něj obrazovku. Potom se zase posadil a zkoukl pár dalších srandiček, přičemž pojídal hamburger a hranolky. Od strhávání šatů, až po nastříkání falešné krve na zeď a předstírání, že jsou všichni mrtví.

Chtěl si zrovna pustit další srandičku, když zapípaly dveře a do domu vešla Katie. Došla do obýváku a zhroutila se do sedačky vedle Robina.

„Co se stalo?“ zeptal se jí.

„Jsem přecpaná a asi budu blejt,“ řekla.

Robin se trochu odsunul. Katie mrštila kabelkou do rohu a pohlédla na dvě obrazovky na stole. O tom, že mu poslala účtenku, zřejmě věděla, protože si jí nevšímal.

„Co to je?“ zeptala se.

„To je do školy,“ řekl. „Co když tam vůbec nemají televizi. Objednal jsem si je chvíli po tom, co jsi odešla.“

„A proč dvě?“ zajímala se.

„Nikdy nevíš, kolik jich budeš potřebovat,“ poučil ji. „Půjdu teď nahoru. Dávají zrovna pořad pro důchodce, a víš, jak mě baví tam poskakovat a dělat kraviny, když oni mluví o radostech a strastech stáří tím svým přidušeným hlasem.“

„No jasně,“ zasmála se Katie. „Půjdu ještě do restaurace ke Královi. Vlastně jsem si přišla jenom pro kreditku a už je mi dobře.“

„Tak fajn,“ souhlasil Robin, vzal si poslední hranolku, popadl obrazovky a vyběhl nahoru do svého pokoje.

Když vešel dovnitř, položil obrazovky a zvědy, které si vytahal z kapes na stůl.

Jednoho zvěda zvedl a podíval se na něj. Měl na sobě červený proužek, což zřejmě znamenalo, že má vysoký rozsah vysílání, poněvadž ho ostatní, co už měl, neměli. Řekl si, že Katie už je asi pryč a pustil si na své neviditelné sedačce zbývající srandičky. Žádný pořad pro důchodce nedávali, jen potřeboval výmluvu, aby mohl jít k sobě do pokoje. Nebojte, jestli někdo na světě absolutně nezná televizní program, je to právě Katie.

Potom si zapnul televizi a přepínal mezi různými programy. Od filmových až po shoppingy. Nakonec skončil u programu, kde dávali jenom filmové upoutávky, trailery a teasery. Divil

se, jak takový program vůbec může vydělávat. Po trailerech na pět filmů to Robina přestalo bavit a přepl na jeden filmový kanál, kde dokoukal jeden docela dobrý film.

Když skončil, podíval se Robin na svoje obří digitální hodiny. Bylo právě 22:35. Protáhl se a zazíval si.

V tu chvíli mu na stole zazvonil jeho Messenger.

„Kdo mi teď může psát?“ podivil se.

Zvedl se, došel ke stolu a přečetl si dopis:

Milý pane Kybere,

žádáme vás, abyste si přišel pro svou sestru k nám do restaurace. Je úplně opilá a nutí naše číšníky, aby dělali striptýz. Nemůže ani chodit a my nevíme, co s ní.

Děkujeme

Restaurace U Krále

„To snad ne!“ vykřikl Robin a vyletěl ze židle. „To snad ne, to snad ne, to snad ne!“

Začal přecházet po pokoji a držel se přitom za hlavu. Přecházel ze strany na stranu a pořád si říkal:

„To snad není možný! Už zase!“

Zastavil se a znovu se podíval na dopis.

„NÉÉ!!!“ vykřikl.

Asi tam bude muset vážně jít. Vypnul tedy televizi a sešel dolů do kuchyně. Vyšel dveřmi ven do letní noci. Vydal se Tyčkovou ulicí doprava kolem jeho nejrůznějších bláznivých sousedů. Míjel domy nejrůznějších barev a tvarů. Když míjel dům Dawsonových, napadlo ho, že nákupy s Katie, kterou bolí hlava, nemůžou dopadnout dobře a on se za ni už po druhé za dva dny bude muset stydět, ale snažil se být optimistický. Pořád ji může představovat jako uprchlici z psychiatrické léčebny, jak už o tom dlouho sní. Pak si ale pomyslel, že ji budou znát z fotek v tom jejím časopise a nevíde mu to. U domu číslo 50, který byl už dlouhou dobu neobydlený, zahnul doprava a úzkou uličkou prošel do Maskové ulice. Tu přešel kolmo a dál šel Autovou ulicí. Šel pořád rovně a nevšímal si lidí na balkónech, kteří na něj volali:

„Hej, chlapče, kdepak máš maminku?“ volal na něj obtloustlý chlápek.

„Snad ses nám neztratil?“ přidala se vychrtlá ženština z vedlejšího domu.

„Nemáte nic lepšího na práci než buzerovat normální lidi?“ okřikl je Robin.

Věděl, že to, co jim řekl jim jen sotva dojde a tak šel spokojeně dál. Doufal, že až půjou zpátky, už tam ty lidi nebudo, protože když se opilá Katie naštve je to docela síla.

Za chvíli dorazil na roh Autové a Krémové ulice, kde stála velká Restaurace U Krále.

Došel ke dveřím a ty se před ním otevřely. Vešel dovnitř a uviděl vítače.

„Ahoj, Gregu,“ pozdravil mladého ušatého vítače.

„Ahoj, Robine, co by sis přál?“ zeptal se ho Greg.

Do týchle restaurace chodil Robin často, proto už několik lidí znal blíže.

„Jen si jdu pro svoji sestru,“ řekl. „Normálka. Eh...je tu ještě?“

Jeho otázka se však zodpověděla sama. Katie seděla u stolu uprostřed restaurace a zuřivě kolem sebe mávala rukama.

„Tak se svlíkejte!“ řvala na číšníky, kteří stáli v řadě před ní a vypadali vyděšeně.

Ona sama vypadala, že zachvíli omdlí. Znovu se ze sklenice s černým napěněným nápojem, což byl určitě tvrdý premier – o hodně alkoholovější než normální.

Jó! Táhle sedí,“ oznámil Greg. „Šéf už z ní šílí. Nechceš vypsát permanentku?“

Robin byl pro sestru už potřetí, jen za léto.

„Ne, díky,“ odmítl. „Kolik toho měla?“

„Dvakrát Nearlands a asi šest premierů – tvrdejch!“ řekl Greg a snažil se mluvit jako číšník nějaké nóbl restaurace.

Ona Restaurace U Krále nebyla zas tak chudá, ale on byl jen vítač.

„Tak zatím,“ rozloučil se Robin a vydal se za Katií.

Došel až k ní a kývl na šéfa, postaršího muže se zbytky bílých vlasů kolem velké pleše.

Poklepal sestře na rameno.

„Hej, Katie! Hej!“

Otočila se a rozzářila se.

„Nazdar bratříčku! Jdeš se kouknout na striptýzek?“

Podíval se na číšníky, kteří vypadali ještě vyděšeněji než před chvílí.

„Co to tady vyvádíš?!“ vykřikl na ni hystericky. „Žádný striptýz tady nebude! Jak si se zase mohla takhle vožrat?!“

Katie ho nevnímala. Pozvedla sklenici a chtěla se znovu napít.

„Ne!“ křikl na ni Robin a vytrhl ji sklenici z ruky. „Ne! Jdeme domů!“

Zrovna moc to nepochopila. Otočila se zase na číšníky a otevírala pusou, aby na ně zase něco zařvala, ale její bratr zařval:

„Hned!“

Katie upadla do nějakého transu. Jinak uměla být opravdu dost ostrá. Robin si ji otočil k sobě, chytl ji v podpaží a snažil se jí zvednout na nohy. Po chvíli se mu to povedlo, ale hned, jak si stoupla, tak se mu zhroutila na rameno. Jemu se podlomila kolena, ale včas se mu podařilo Katii podepřít rukou a zase se vzpřímit.

Podíval se kolem sebe. Všichni hosti na něj koukali, ani se nepohli.

S velkou námahou dovlékl sestru ke dveřím.

„Nech se s ní pomoci?“ zeptal se ho Greg.

„To je dobrý, díky,“ odmítl jeho nabídku udýchaně.

„Tak zatím, ahoj!“ zavolal za ním.

Robin vytáhl Katii ven ze dveří do temné letní noci. Táhl ji Autovou ulicí. Byla v bezvědomí, ale naštěstí byla štíhlá a jen o hlavu vyšší než Robin, takže na tom moc nezáleželo. Vychrtlá ženština a obtloustlý chlápek už na svých balkónech nestáli, takže si s bezvědomě vysící Katii užívali poklidnou cestu. Robin si pořád pro sebe mumlal:

„Já ji jednou zabiju! Nechám si od Bennyho poslat pistoli a zastřelím jí.“

Pomaloučku vztek překonával a šlapal dál Autovou ulicí, která byla liduprázdná. Když se pomalu blížil k Maskové ulici, tak se Katie probudila, otočila hlavu a Robin se na ni taky otočil.

„Ahójí!“ vyhrkla na něj. „Neznáme se odněkud?“

Znovu upadla do bezvědomí, ale po chvílce si všiml, že normálně usmula.

Šel dál, prošel úzkou uličkou mezi domy číslo 50 a 48 a zamířil doleva, směrem k domu číslo 74, ve kterém bydlel on i ta bezmocně se kymácející osoba, visející na jeho rameni.

Když došel až k domu, přiložil prst ke čtečce otisků. Ta zapípala a dveře se otevřely. Robin jakžtakž prondal Katii dveřmi a položil ji na zem. Zavřel za sebou a protáhl si ruce. Příšerně ho bolelo za krkem a už nemohl skoro chodit. I když jeho sestra příšerně dbala na svou linii, byla hrozně těžká. Došel k ledniče a vyndal z ní energetický nápoj v plechovce. Otevřel jí a pořádně se napil.

Určitě jste zaregistrovali nápoj jménem Nearlands. To je velmi silný nápoj s velkým obsahem alkoholu. Podává se velmi horký ve speciálních nádobkách z teplonevodivého kovu, takže se omámíte jenom z páry, která z něj stoupá. Pije se velmi rychle, bez nějakého převalování v puse, jinak byste se spálili. Kvůli tomuto systému pití vám nikdo s určitostí neřekne, jak přesně Nearlands chutná. A věřte, že po dvou dávkách byste leželi na zemi úplně v bezvědomí.

Ale s Katii se báli soupeřit v pití i ti největší alkoholoví vydrženci, proto zvládla i šest tvrdých premierů.

Robin dopil energetický nápoj a pohlédl na hodiny. Bylo tam právě 23:25, takže prakticky táhl sestru domů asi půl hodiny, protože do Restaurace U Krále to dýl jak deset minut určitě netrvalo.

„Tak jdeme,“ řekl jí.

Popadl ji za ruce a táhl ji po podlaze, protože už se mu nechtělo vláčet ji na rameni. Dotáhl ji až ke dveřím do zadní chodby a otevřel je.

Od dveří napravo byly další dveře, které vedly do koupelny, a napravo byl přístěnek pod schody, čili nad ním byly schody. Až na konci chodby byly dveře vedoucí na velkou zahradu s bazénem.

Robin znovu uchopil Katii a dotáhl ji až pod schody.

„Uf!“ oddychl si a začal ji vytahovat po schodech nahoru.

Když ji vytáhl až nahoru, položil ji na zem a otřel si čelo, i když na něm neměl žádný pot.

Chodba v prvním patře má pět dveří. První vlevo vedou do pokoje pro hosty a hned naproti jsou dveře do Katiiny pokoje. Další dveře vlevo vedou do Robinova pokoje a naproti nim jsou dveře do pokoje, kde mají různější hrací i herní automaty. Na konci chodby je okno, ze kterého máte jedinečnou možnost vidět do chodby vedlejšího baráku.

Robin došel otevřít Katiin pokoj a pak ji dotáhl dovnitř.

Její pokoj je o něco menší než Robinův. Naproti dveřím leží postel s růžovými peřinami a polštářem a nad ní je okno. Nalevo stála velká vestavěná skříň se spoustami oblečení, protože Katie v jednom nevydrží ani dvě hodiny. Jen když je daleko od skříně tak se překoná a vydrží i dýl. Nalevo stojí psací stůl a na něm leží notebook. Naproti televizi stojí velká plasmová televize s přijímačem programů z celého světa.

Robin dotáhl sestru až k posteli, vytáhl ji na ni, potom ji vzal za nohy a přetočil ji tak, aby ležela na posteli rovně. Sundal jí boty a potom si stoupl vedle ní, vzal ji za ruku a dal jí její palec do pusy.

„Tohle jsem už dlouho chtěl vidět,“ zasmál se a zase jí ten palec vyndal.

Vyšel z pokoje ven a zavřel za sebou dveře. Došel až ke svému pokoji a vešel do něj. Pohlédl na digitální hodiny, kde bylo právě 23:35. A tak se Robin svlékl a oblékl si triko na spaní. Všiml si, že má v Messengeru nákej novej dopis a tak si ho přendal na noční stolek. Vlezl si do postele a přikryl se. Zvedl Messenger a přečetl si dopis:

*Milý a Vážený, pane Kybere,
Děkujeme vám!*

Restaurace U Krále

Robin odložil Messenger na noční stolek, zhasl a po chvilce usnul.

NÁKUPY

Druhý den se Robin probudil asi v deset hodin dopoledne. Když se podíval na hodiny, zjistil, že je opravdu další den, a že se mu včerejšek opravdu jen nezdál.

Ještě chvíli jen tak ležel a díval se na strop. Asi po deseti minutách zmáčkl tlačítko na nočním stolku, aby přivolal Katii. Když ho zmáčkl, rozezněl se zvonek, který se absolutně nedal přeslechnout. Byl tak strašně hlasitý, že musel být slyšet i ven na ulici, i když mu Katie tvrdila, že ne. Jakmile zvonek dozvoni, vešla do jeho pokoje, oblečená pouze v triku na spaní, což bylo velice zvláštní, protože jestli v něm i spala, tak by se určitě hned převlíkla. Vypadala trochu jako zombie. Stáhla z Robina peřinu a hned beze slova odešla. Zatvářil se trochu zmateně a posadil se.

Hned potom, co vyhlédl z okna na ranní Tyčkovou ulici, vstal a došel do skříně pro oblečení. Vzal si na sebe džíny a černé tričko s vyobrazením zlatého Throwboltového míčku před zkříženými lahvemi. Sešel dolů na snídani. Jeho sestra u stolu, stále ještě v triku na spaní a držela se za hlavu rukama opřenýma lokty na stole. Před ní leželo několik vysypaných prášků a sklenička s vodou.

„Jak je?“ zeptal se jí Robin a vytáhl ze špajzu krabici čokoládových lupínků doktora Chutnáka.

„Příšerně,“ zabědovala.

„Jak ses dostala do tohohle?“ ukázal na její triko.

„Vzbudila jsem se asi v pět ráno,“ vysvětlovala. „A tak jsem se převlíkla do tohohle a spala dál, ale pak jsem se probudila někdy v osm a od té doby tady sedím a žeru prášky. Je mi moc blbě než abych se převlíkala.“

„Ale ty dnešní nákupy platí? Že jo?“ ujišťoval se a nasypal si lupínky do misky, kterou si také vyndal a položil na stůl.

„Ale jasně! Jenom vyjedeme trošku dýl,“ řekla.

Robin zjistil, že nemá mléko a tak si došel k ledniče a vyndal si ho. Zase si sedl a zalil si lupínky.

Katie se zeptala:

„Hele, Robine?“ začala. „Nevyváděla jsem moc?“

„Ale ne!“ vyhrkl. „Teda když pomínu to, jaks nutila číšníky, aby se před tebou svlíkli nebo, že se na tebe všichni vyděšeně koukali. Pak jsem tě akorát musel dotáhnout domů.“ A pustil se do snídaně.

Katie se strčila prášek do pusy a zapila ho velkým douškem vody. Potom odešla z kuchyně a Robin do sebe rychle začal házet čokoládové lupínky.

Ani nedojedl a praštil lžící do misky tak, že několik kapek mléka vylétlo ven. O ty kapky se však nestaral, zvedl se a rychle přeběhl ke dveřím do zadní chodby. Opatrně otevřel a prošel ke dveřím do koupelny. Napadlo ho, že tam Katie asi bude a tak k nim přitiskl ucho a zaposlouchal se. Ozývaly se odtamtud dáivé zvuky. Zvracela. Robin se začal tiše smát.

Po několika vteřinách dáivé zvuky přestaly a ozvalo se spláchnutí. Odskočil ode dveří a rychle vyběhl po schodech nahoru. Ze zdola se ozvaly zvuky otevíraných dveří. Rychle zapadl do svého pokoje.

Svalil se na sedačku a koukal do stropu. Začal se věnovat tématu škola. Jestlipak potká někoho, kdo je ze školy sejně nervózní jako on? Nebo že by potkal někoho, kdo se bude do školy dokonce těšit a vykládat mu, jak je škola senzační? Nedokázal si představit, co by na tom, že vám někdo cpe do hlavy spoustu leckdy zbytečných vědomostí, jak udělat tohle a jak udělat támhleto, jak přežít ve společnosti senzačního, ale přesto ho napadlo: Neměl by se taky těšit?

Moc toho o škole nevěděl. Katie mu kdysi vysvětlovala, že Willmadeská škola má tři koleje. Jmenují se 1. kolej, 2. kolej a 3. kolej. A taky, že se 3. kolej před pár lety rozdělila na dvě části. Od jakživa se těmto třem kolejím říkalo Chytrol, Svasil a Talent, ale předminulý předseda vlády tyto názvy zavrhl, a proto jsou teď neoficiální. Ani současný předseda vlády, který dbá na Willmadeské tradice s tím zatím nic neudělal.

Katie chodila do Chytrolu stejně jako všichni z jejich rodiny. To Talent se kdysi rozdělil na dvě části, ale jak se jmenovaly, Robin neví.

Ještě mu řekla, že se ve škole učí předmět nazývaný Logické myšlení a vyučuje ho postarší učitelka Augustýna Bezduchá. Jenže tahle učitelka už zřejmě nebude jen postarší, ale stará, protože Katie byla naposledy ve škole před pěti lety.

Navíc Katie nikdy neřekla o žádné ženě, že je stará. Takže učitelce (neboli profesorce) Bezduché může být třeba stopadesát let a pořád u ní bude jen postarší.

Jmenovala mu ještě další předměty jako Konstrukce elektronických předmětů, Přežití nebo Sportovní chvilka, která ji bavila nejvíce.

Robin taky věděl, že Školní ulice, kde je nástupiště, na které se musí 1. září dostavit, je plná obchodů s věcmi potřebnými do školy, včetně prodejny notebooků.

Jediné, co se mu na takové škole líbí je, že si najde kamarády, se kterými si bude moct každý den normálně povídat a ne jen přes Messenger, jako s Bennym.

Možná, že si najde i holku?

Robin takhle přemýšlel o všech možnostech, které bude ve škole mít a vůbec nevnímal čas.

Z představ ho probudila až Katie, která mu přišla oznámit, že odjíždějí ve 13:00. Do tohoto času zbývalo ještě něco přes dvě hodiny, a tak se díval na telku a hrál na automatech v jejich herně.

Je právě 13:00 a Robin Kyber schází po schodech dolů do kuchyně, aby společně s Katií odjel na nákupy do Školní ulice.

„Tak můžem?“ zeptala se.

Vypadala už docela normálně, oblečená v džínách a orandžovém tričku.

„No jasně!“ řekl a zkontroloval, jestli má u sebe kreditní kartu.

Katie vzala z věšáku klíče od auta a vyšli ven do prosluněné Tyčkové ulice. Nastoupili do červeného porsche a vyjeli.

Opustili Tyčkovou ulici a vydali se Zápalkovou ulicí, potom Pružinovou, Konzervovou a tak dále a tak dále, až konečně dojeli ke školní ulici.

Do této ulice se nesmělo s auty, tak se tam dalo dostat jedi-
ně eskalátorem z obchodního domu, ve kterém bylo jen pár
nejrůznějších restaurací.

„Eskalátor začíná támhle na konci,“ oznámila Katie
a ukázala na konec chodby v patře obchodního domu.

„A co oběd?“ ohradil se Robin, když vykročila.

„Co? Mno...jo!“ zakoktala. „Zrovinka támhle! Třeba.“

Ukázala na restauraci s názvem U dvou notebooků.

„Paráda!“ souhlasil a vykročil k restauraci a Katie, stále ješ-
tě zmateně, vykročila za ním.

Usadili se tam ke stolu a objednali si jídlo.

Robina napadlo, kde ta Willmadeská škola vlastně je a jak
to jenom může být daleko, když se tam musí jet vlakem.

„Ty Katie, kde ta škola vlastně je?“

„Na Wilsonově poloostrově,“ odpověděla. „To je na severu
Willmadeu a dá se tam dostat jedině vlakem.“

„Hmm,“ houkl a pustil se do jídla.

Takže na Wilsonově poloostrově. O něm už Robin někdy
něco zaslechl, ale nic o tom, že by tam někdo bydlel. Tudíž je
tam zřejmě jen ta škola. Snad je ten poloostrov hodně malý,
a škola taky, aby nemusel každý den túrovat kilometry.

Dal si do pusy poslední sousto a Katie se ozvala:

„Víš co, přečti mi ten seznam pomůcek, bráško.“

Robin vytáhl Messenger a vyhledal dopis.

„Myslel jsem, že ho přečtu až tam, ale když chceš,“ pokrčil
rameny.

Začal číst:

Pro studium na Willmadeské škole budete potřebovat:

1x notebook

1x sadu na opravu elektronických přístrojů

5x školní plášť s vnitřní kapsou

2x školní plášť venkovní (s kapsou nebo bez kapsy)

1x sportovní vybavení typu 1 (pánské nebo dámské, podle vašeho vkusu)

Budete potřebovat tyto učebnice:

Logické myšlení pro začátečníky

Návody na opravu elektronických přístrojů – sada 1

Jak komunikovat: Naučte se komunikovat s elektronickými přístroji

Willmadeské kroniky dějin – 1. díl

Pryč s viry – praktická verze 3D

Příručka společenského chování – školní verze

Soubor cvičení pro rychlé psaní

Všechny výše uvedené předměty doporučujeme zakoupit ve Školní ulici, kde se též očekává váš nástup do podzemního vlaku, 1. září, ve 14:00.

Studeni si také mohou přinést Messenger nebo jiný elektronický přístroj, podle uvážení. Přístroje, které by ohrožovaly život, jsou přísně ZAKÁZÁNY!

Serpentina Wetrubberová

*Serpentina Wetrubberová
zástupkyně ředitele*

„Fajn!“ usmála se Katie.

Robin se však tvářil sklesle.

„Co je?“ otázala se ho.

„Neřekla jsi mi, že notebook je povinej,“ řekl smutně a hleděl do seznamu.

„Chtěla jsem, abys měl radost a abys svolil, že do školy pojeděš,“ řekla. „Nechtěla jsem ti lhát.“

„Možná, žes mi to chtěla říct, ale já ti skočil do řeči, když si řekla slovo ‚notebook‘.“

Hlasitě se zasmál a Katie se k němu přidala.

Když zaplatili, vydali se k eskalátoru.

„Jdeme na to?“

„JO!“

Oba současně vstoupili na eskalátor a nechali se unášet dál a dál. Obchodní dům skončil a nad sourozenci se objevila obloha.

Jeli stále dál po eskalátoru, který se snižoval stále níž a níž až jeli na úrovni chodníku, který byl vidět nedaleko.

Eskalátor vedl mezi dva domy s modrou fasádou. Vjeli mezině a eskalátor najednou zatočil.

V tu ránu se ocitli v prostorné ulici se spoustami obchodů, po níž chodili lidé obtěžkaní spoustami tašek.

Nevypadalo to, že by se tu prodávaly jen školní věci. Přesto si byl Robin jist, že jsou na správném místě. Byla to Školní ulice.

Teď už věděl, že dnešního výletu nebude litovat.

Vydali se ulicí a prohlíželi si obchody. Byly tu různé:

Vynikající školní pláště – jen za 19RW

Knihy a knížčky – speciální nabídka učebnic a do 1. září

Potřeby pro Throwbolt

Robin vyvalil oči na obchod s potřebami pro Throwbolt. Několik lidí si právě prohlíželo nový míček – Zářivou hvězdu.

Míčky nebyli jen potřeba pro Throwbolt, byla to také sběratelská záležitost. Ale ty speciální míčky byli hodně drahý.

Robin měl pouze Zlatou kometu, Bronzovou kometu a Rychlíka 1000, ale těch míčků existuje mnohem víc. A vyrábějí se pořád dál!

„Tak jdeš?!“ zavolala na něj Katie a vešla do obchodu s potřebami pro Throwbolt.

Divil se, že chce jít zrovna tam, ale vykročil za ní.

Uvnitř byla spousta regálů. Na jednom se blýskaly míčky, ve druhém visely chrániče, ve třetím rukavice, ve čtvrtém boty a tak dále.

Sledoval dál sestru, protože všechno vybavení už měl a oblek na Sportovní chvílku tu nikde neviděl.

Katie zamířila rovnou k pultu, za kterým stál rozcuchaný chlapík, zjevně naprostý blázen do Throwboltu.

Přispěchal za sestrou a čekal, co se bude dít.

„Přáníčko bude?“ zeptal se prodavač trochu směšným hlasem.

„Chtěla bych ten míček – Zářivou hvězdu,“ oznámila mu.

Robin na ni vytřeštil oči. Nemohl tomu uvěřit. Vždyť tenhle míček je hrozně drahý a Katie mu navíc míčky nikdy nekupuje.

Prodavač se sehnul pod pult a vytáhl krabici se zářivým obrázkem míčku, jak letí na lahve.

Úplně v dolním rohu byla samolepka:

Oficiální míček Zářivá hvězda

A v pravém rohu:

Certifikováno svazem Throwboltových otců

„Bude to 2999 roneroů, slečinko,“ oznámil prodavač.

Katie mu podala svou kreditku.

„To myslíš vážně?“ nevěřil Robin.

„No jasně,“ řekla. „Ber to jako dárek k narozeninám a úplatek za to abys šel do školy.“

„Neřekl jsem, že tam nechci,“ ohradil se.

„Teď možná ne, ale za pár týdnů budeš odtamtud chtít pryč. Tak to ber jako důvod proč tam zůstat.“

Ukázala na krabici s míčkem.

Robin pochopil, že škola musí být naprosto příšerná, když i Katie kvůli tomu kupuje Throwboltový míček. Chvíli ho napadlo, jestli nemá zakřičet, ať ten míček nekupuje, ale přešlo ho to.

„Tady to je,“ oznámil prodavač, podal jí kreditku a dal krabici s míčkem do igelitky.

Robin si jí vzal a vydali se směrem ke dveřím.

„Přijďte zas!“ zavolal na ně prodavač.

Ani jeden z nich se však neotočil a zamířili rovnou ven na lidnatou ulici.

V obchodě hned vedle koupili sadu nářadí na opravu elektronických přístrojů ve stříbrném kufříku.

Obsahoval pájku, mini svářečku, ale hlavně přístroj z formovatelného kovu, který se dal přeměnit na cokoli, co vás jen napadne. Dali se s tím dělat opravdu parádní kousky. Přístroj v sobě má unikátní čip, ovládaný silou myslí, který donutí molekuly kovu se rozmnožit, zničit anebo se pohybovat. To vše se děje velmi rychle a tak můžete udělat z malého šroubku v několika sekundách velký tank (bohužel nefunkční ve všech ohledech) a zase zpět. Typ myslí se může do čipu zakódovat, aby tuto všeměnivku nemohl ovládat nikdo jiný, ale musí se ovládat pouze myslí a ne verbálními příkazy. Všeměnivka měla nahradit šroubováky, klíče a vše podobné.

Tento kufřík obsahoval i další věcičky, ale všechny si jmenovat nebudeme.

Dále měli namířeno do obchodu:

Super oblečení všeho druhu – záruka nejvyšší kvality

Když vešli dovnitř, hned je přivítala boubelatá dáma.

„Vítejte, vítejte!“ volala na ně. „Jsem Eleonora Midwayová, čím vám mohu posloužit?“

„Potřebovali bysme pět školních plášťů s vnitřní kapsou a...“

„Jistě, jistě!“ zajásala paní Midwayová a ani nenechala Katie domluvit. „Tudy za mnou.“

Zavedla je do zadní místnosti, kde viselo na tyčích spousty školních plášťů, hnědých se znakem Willmadeské školy na úrovni prsou.

Určitě na vašeho syna něco najdeme,“ oznámila paní Midwayová.

„Není můj syn,“ ohradila se Katie. „Je to můj bratr. A můžete mluvit i s ním, umí to.“

Podle jejího tónu ji rozzlobila myšlenka, že vypadá na třicet.

„Pardon,“ omluvila se prodavačka a úsměv jí z tváře zmizel.

Ale ne na dlouho.

„Tady to máme,“ rozzářila se a vytáhla jeden plášť z jedné z mnoha řad.

Robin si ho vzal na sebe, byl mu však jen do půlky lýtek.

„Tak tenhle ne,“ usoudila paní Midwayová a sundala z něj plášť.

Pověsila ho zpět na tyč a začala prstem poukazovat na další řady a počítat. Nakonec došla až k tyči, na které nebyl ani jeden plášť.

„Bohužel vaši velikost nemáme,“ oznámila. „Ale to nevadí! Došijeme vám ho tak, aby se schodoval s vaší velikostí. Souhlasíte?“

„No jistě,“ přitakal Robin.

Katie však jeho souhlas přebila.

„A jak dlouho to bude trvat?“ vyhrkla.

„Jen pár minut, žádný strach,“ uklidnila ji prodavačka.

„Pojďte si zatím vybrat další věci.“

Sundala jeden plášť z jedné z tyčí a podívala se na něj. Potom vzala ještě další čtyři a všechny je vrazila Robinovi do náruče.

„Tam ty červené dveře, tam se o vás postarají,“ oznámila mu paní Midwayová, když vyšli z místnosti ven a ukázala na dveře.

Robin se k nim vydal a ještě slyšel paní Midwayovou, jak říká Katii:

„Máme tu pro vás úžasné společenské šaty vaší velikosti. Neměla byste zájem?“

Jestli jeho sestra má nebo nemá zájem, se už nedozvěděl, protože otevřel červené dveře a vešel.

Místnost za dveřmi byla podlouhlá a šedá s několika stupínky. Úplně vzadu stála na stupínku dívka s roztaženými rukama, obepnuta kovovými pažemi, které došívaly plášť, co měla na sobě.

Byla velmi krásná. Měla hnědé vlasy dlouhé po ramena, modré oči a příjemně se usmívala.

„Zdravím,“ zamávala na něj vysoká žena, které si vůbec nevšiml a tak trochu stuhl.

Vyšla právě ze dveří, které vedly do jakéhosi řídicího centra, schovaného za sklem.

„Stoupněte si sem a dejte ruce do držáků,“ požádala ho žena a polácala jeden ze stupínků.

Zatímco si tam Robin vyskakoval, vzala si jeho plášť, jeden oddělila a ostatní pověsila na hák. Vyskočil na stupínek, ale žádné držáky neviděl.

„Ruce,“ houkla na něj žena a on rozpažil.

Navlékla mu plášť a zarovнала tak, aby byl rovně a přesně seděl. Nyní už tu ty držáky byli a sevřeli mu ruce jako do pout.

„Stujte klidně, rovně a pokuste se nehýbat,“ vyzvala ho a odešla zpět do ovládacího centra.

Vysunuly se robotické paže a začali přišívat na plášť další stehy.

Robin teď hleděl přímo na dívku a ona hleděla na něj. Tušil, že si s tou dívkou musí promluvit, prostě musí.

„Ahoj!“ pozdravil ji.

„Ahoj,“ odpověděla mu.

„Taky jdeš poprvé do školy?“ zeptal se jí.

„Jo,“ přitakala dívka. „Vidím, že ani na tebe nemají plášť, na mě nemají zase ty venkovní.“

Robin si všiml, že její plášť je tmavě modrý, o něco silnější s kapucou.

„Těšíš se do školy,“ vyzvídala.

„No..já nevím,“ zaváhal. „Moc toho o ní nevím, neznám nikoho, kdo by tam chodil.“

„Chápu,“ usmála se. „Já se tam netěším vůbec. Můj bratr tam chodí a říká, že je to tam strašný. Kromě Throwboltu tam všechno nesnáší... Je totiž ve školním týmu,“ dodala, když viděla, že se chce Robin zeptat: „Proč kvůli Throwboltu?“

Najednou zjistil, že je proč se do školy těšit. Sám hrával Throwbolt s Bennym, pár jeho kámoši a Fordovými, kterých bylo asi deset. Jenže pak se odstěhovali z ostrova a už nebylo s kým hrát. Doufal, že se do školního týmu dostane, poněvadž na postu prvního střelce mu to vždycky šlo.

„Já nemám žádný důvod, proč se do školy těšit,“ stěžovala si dívka, na kterou v zápalu myšlenek skoro zapomněl. „Throwbolt hrát nemůžu, protože není pro holky a všichni, co do školy chodí, jsou školou zkažení a po výuce příliš naštvaní než aby s nima byla kloudná řeč. Takže není o co stát.“

Podle jejího popisu to vypadalo spíš na věznici než na školu, ale s tím, že se tam muselo pobývat deset měsíců bez možnosti odjet, to nemělo od vězení daleko.

„Ve které koleji myslíš, že budeš?“ zeptala se.

„To nevím, ale moje sestra mi říkala, že naše rodina už po několik generací chodí do Chytrolu. Tak to možná vyjde.“

Chtěl pokrčit rameny, ale kvůli roztaženým rukám se mu to nepodařilo.

„Já bych taky chtěla do Chytrolu, protože je nejlepší,“ prohlásila. „Určitě nechci do Svasilu, poněvadž jsou tam samý vylízaný mozky. A v Talentu pořád válčí proti sobě Umíci a Sportáci a vůbec jsou tam všichni hrozně egoistický. Takže by se mi nejvíc líbil Chytrol. A kdo ví, třeba se tam dostaneme oba!“

Zasmála se a robotické paže přestaly šít.

Z řídicího centra přišla vysoká žena a dálkovým ovládním otevřela držáky rukou. Dívka seskočila ze stupínku a vzala si z věšáku svůj druhý plášť.

„Uvidíme se ve škole,“ oznámila mu a vyšla z místnosti dřív, než stačil říct něco na rozloučenou.

V tu chvíli už byl dokončen i jeho plášť, ale čtyři další ještě zbývaly.

Stál tam s roztaženýma rukama a přemýšlel o rozhovoru.

Tak Talent se rozdělil na Umíky a Sportáky. Zdálo se, že do této koleje vybírali talentované studenty a ti se potom rozdělili podle toho, jestli mají talent na sport nebo...

Přemýšlel, na co mohou být talentovaní ti druzí.

„Umíci, Umíci, Umíci,“ snažil se dostat nějaký nápad.

Pak mu došlo, že název vyjadřuje umění. Takže Umíci se nazývali tak, jak se nazývali proto, že jsou všichni talentovaní na umění a to zřejmě jakékoliv.

Zdálo se mu, že už stojí na stupínku několik hodin. Šlo to plášť za pláštěm a vysoká žena si v řídicím centru pila kávu.

A najednou už měl na sobě poslední plášť a robotické paže byly skoro u konce.

„Už jenom chvílku,“ přesvědčoval se.

Všechno už ho bolelo, protože se nemohl ani pohnout. Přesto měl pocit, že kdyby se pohnul, rozpadne se na kousky.

Po několika vteřinách paže konečně přestaly pracovat a zasunuly se do stropu. Bylo hotovo. Vysoká žena vyšla z řídicího centra s dálkovým ovládáním a uvolnila mu ruce z držáků. Ten seskočil a naštěstí se nerozpadl. Popadl ostatní pláště z háku a v rychlosti vyrazil ven z místnosti, aniž by se nějak rozloučil s vysokou ženou, která ovšem vypadala, že už je na to zvyklá. Hledal Katii a po chvílce ji našel u pokladny.

„Pošlou nám to domů přenašečem,“ oznámila mu.

„Fakt?“

„Jo. Víš, jaký by bylo táhnout se s tím všude?“ zhrozila se a vzala si od pokladní kreditku.

„Tak fajn,“ souhlasil a položil pláště, i ten co měl na sobě, na pult.

Zahlédl tam i sportovní úbor. Byla to elastická souprava i s helmou. Zděsil se při pomýšlení, jak v tom bude vypadat. Na druhou stranu to museli mít všichni, takže se aspoň vyhne posměchu.

„Nashle,“ rozloučil se a vyšel z obchodu.

Šli Školní ulicí směrem k eskalátoru, protože jejich další cíl byl obchod jménem Knihy a Knížečky.

Robin se ujistil, zda Katie pořád nese igelitku s jeho Zářivou hvězdou, poněvadž měla v povaze zapomenout na všechno, když uviděla něco, co se jí hrozně líbilo. A tady se to klidně stát mohlo.

Vešli do velkého obchodu se spoustami regálů zaplněnými nejrozličnějšími knihami.

Ovšem nebyly to klasické papírové knihy, které znáte, ale jakési disky, které jste prostě strčili do notebooku nebo počítače a četli. Počítače a notebooky mají pro knihy zvláštní slot.

Robin znovu vytáhl Messenger a podíval se, jaké učebnice bude potřebovat.

„Tak, Logické myšlení pro začátečníky,“ oznámil Katii a oba začali pátrat v sekci Učebnice.

Po chvíli je našli a vložili do košíku.

Dále byly na řadě Návody na opravu elektronických přístrojů – sada 1, tak Robin začal hledat v sekci Návody a Katie v sekci Sady.

Byla úspěšnější. Přišla a v košíku jí ležela sada šesti knih.

Potom přišla na řadu učebnice Jak komunikovat, u které si ani jeden z nich nebyl jistý, kde hledat. Procházeli regály sem a tam, ale nikde knihu neobjevili.

Nakonec se Robin musel podívat do seznamu a viděl, že jí mají v sekci Nejprodávanější. Jenže to bylo obrovské, proto ji předtím nenašli.

Když došli k tomuto oddělení, našli dvě knihy s názvem Jak komunikovat, ale u žádné nebyla přípona. Proto museli dát jednu z nich do čtecího zařízení, kde se objevila úvodní strana:

Jak komunikovat

Naučte se komunikovat s elektronickými přístroji

„To je ona!“ zajásala Katie.

„Jaká je ta druhá?“ chtěl vědět Robin.

Na čtecím zařízení se objevilo:

Jak komunikovat

Naučte se komunikovat s lidmi

Vrátili knihu zpátky na místo a tu druhou vložili do košíku.

Začali hledat další knihy a závodili, kdo ji najde dřív. Byla to docela legrace. Nakonec to skončilo 2:2 a tak se o cenu zmrzliny rozdělili (každý si koupil svou). Dali si ji hned, jak ty knihy zaplatili a došli ke stánku.

Zbývala poslední věc – notebook. Ten se dal koupit v obchodě pana Elektronu.

Katie řekla Robinovi, že notebook by si měl jít koupit sám, zatímco ona sama se šla podívat po dalších obchodech. Jemu to ani nevadilo, když mu už koupila Throwboltový míček a spoustu dalšího.

Když vstoupil do obchodu, uviděl regály plné krabic naskládaných na sobě. V některých případech až do stropu. Naproti němu stál pult s počítačem, na kterém byla položena objednávka na další regály.

Robin klepnul do zvonku, co byl taky položený na pultě.

Ze zadní místnosti se vynořil vysoký, silný muž, jenž byl určitě pan Elektron.

„Vítejte, vítejte,“ přivítal ho. „Vy musíte být Robin Kyber, že?“

„No, ano,“ odpověděl trochu překvapeně, „Jak to víte?“

„Mám vás v databázi,“ řekl. „Hned, jak jste vešel, jste se mi objevil na obrazovce.“

Otočil obrazovku svého počítače, na kterém byla Robinova fotka se jménem, bydlištěm a několika dalšími údaji.

„Určitě najdeme notebook, který hledáte,“ ujistil ho pan Elektron. „Takže. Vaše zájmy jsou Throwbolt, počítače, filmy a jiná všemožná elektronika. Je to tak?“

„Ano,“ přisvědčil Robin, který se trochu divil, k čemu je to dobré.

„Takže to vidím na firmu X a jeden z B modelů, z kterých jsem zatím neprodal ani jeden, popřípadě firma Black, model D 1. Nejdříve tedy vyzkoušíme ten od firmy Black.“

Došel do jedné z uliček a vrátil se s krabicí, ve které byl naprosto jistě notebook. Vyndal ho z krabice a vložil ho Robinovi do rukou.

No tak, otevřete ho,“ vybízela ho a začal rychle mávat rukou, aby si pospíšil.

Otevřel notebook, ale nic se nestalo.

„Takže tenhle ne,“ usoudil pan Elektron a vytáhl mu notebook z rukou.

Zandal notebook do krabice a položil ho na pult. Došel pro další krabicí, tentokrát hned do prvního regálu, po pravé straně pultu. Vrátil se s další krabicí a vytáhl z ní obsah.

„Firma X, model B 1, zkuste.“

Robin otevřel i tento, ale opět se nic nestalo.

„Nevadí, nevadí, nevadí,“ ujišťoval ho pan Elektron. „Určitě najdeme ten správný.“

Přinášel další notebooky a další a další a Robin, který nevěděl, co by měl notebook udělat, aby byl pan Elektron spokojený, si už připadal trochu ztracený. Jediné, co ho trochu zarazilo, bylo to, že po modelu B 11 přešli rovnou na model B 13, i když Elektron říkal, že z nich ještě ani jeden neprodal.

Připadal si hrozně unaveně a krabice na pultě se hromadili, až došli k modelu B 30, který už byl poslední.

Elektron si oddechl.

„Tohle je náročné,“ řekl. „Tedy spíš vy jste náročný, pane Kybere. Proč zrovna dneska se mi musela rozbít čtečka myslí, proč?“

„A co je na ní tak důležitýho?“ zeptal se Robin.

„Z vaší myslí počítač vypočítá, který notebook je pro vás nejvhodnější, i když...“

Pan Elektron se zákeřně usmál.

„Mám nápad!“ prohlásil. „Pojďte za mnou!“

Vydal se do zadní místnosti a Robin šel překvapeně za ním. Když vešel do zadní místnosti, spatřil jakousi opravnu notebooků. Všude bylo rozházeno plno náradí a součástek.

Pan Elektron došel k malému saveu, který ležel na polici. Vytáhl z kapsy malý klíček a otevřel ho.

„Hodně dlouho jsem čekal na tuhle chvíli, pane Kybere, hodně dlouho,“ přiznal se a vytáhl z boxu krabicí, ze které vyn-

dal notebook. „Firma X, model B 12,“ oznámil a vložil ho Robinovi do rukou.

Ten notebook otevřel a ten se spustil. Obrazovka se rozzářila, pak zteměla a začal na ní létat ohňostroj. Pod ní modře zářilo písmeno X.

„Výborně, výborně!“ zajásal pan Elektron a zatleskal. „Líbí se vám.“

„Ano,“ přikývl. „Přesně takhle jsem si svůj notebook vždycky představoval.“

„Skvěle. Ti výrobci jsou machři.“

Když oba vyšli z místnosti, pan Elektron dal notebook zpátky do krabice a zabalil ho do lesklého balicího papíru.

Najednou zvažněl:

„Víte, pane Kybere, musím vám něco říct,“ začal. „Tento notebook je velmi zvláštní. Jak jste poznal, notebook si vybírá člověka a tento velmi zvláštní notebook si vybral vás. Měl jsem ho tam vzadu, protože firma X kdysi ohlásila, že tento typ přeskočila, ale zatajili ho, protože do něj vstoupil jistý speciální program a může ho dostat jen ten, na koho opravdu sedí, proto ho mám vzadu a na nikom ho nezkouším. Ale vy k němu přesně sedíte. Zdá se, že jste velmi chytrý člověk. Ne znalostně, ale prakticky. Dokážete se ze všeho dostat, se vším si poradíte a nikdo vás nikdy nepřechytračí. Vaše představitost je neomezená, proto taky dokážete myslí ovládat všeměnivku, pokud už jí máte. Jednoho dne budete velmi slavný člověk. Pocházíte ze zvláštní rodiny, každý z vašich předků byl velmi talentovaný a vy vydáte za všechny. Ten notebook čekal na toho největšího, a to jste vy. Můžeme od vás čekat velké věci, opravdu velké. Dostanu 250 ronerů, prosím.“

Robin mu podal kreditku, totálně vyvedený z míry tím, co právě slyšel.

Najednou kdosi zaklepal na sklo a on trochu nadskočil, protože úplně zapomněl, že ještě existuje okolní svět. Pan Elektron mu vrátil kreditku a Robin se otočil. Na sklo klepala Katie a ukazovala mu nové červené šaty, které si koupila.

Pan Elektron vložil krabici s notebookem do igelitky a beze slova zmizel v zadní místnosti.

Robin si igelitku vzal a vyšel z obchodu za Katií.

Při cestě domů přemýšlel o tom, co mu pan Elektron řekl. Měl sice fotografickou paměť a tak, ale že by měl neomezenou představivost, si tedy nemyslel. A navíc ho Katie přechytračila už několikrát.

Večer proběhl celkem normálně. Katie se mu předváděla v nových šatech a nutila ho, aby s ní tancoval. Prohlížel si také svůj nový notebook, ale nic zvláštního neobjevil. Zkoušel si dělat ze všeměnivky nejrůznější věci a šlo mu to hladce. Taky sestřeloval lahve se svou novou Zářivou hvězdou, což šlo perfektně. Samozřejmě o všem napsal Bennymu, který na to reagoval slovy: „To je hustý!“

Když usínal, pomyslel si, že prožil velmi zajímavý den.

CESTA A KAMARÁD

Slunce hřeje a svítí, všechny chodníky jsou rozpálené a ve všech domech jede naplno klimatizace.

Je právě jedenatřicátého srpna a Robin Kyber leží v opalovacím křesle na zahradě domu číslo 74 v Tyčkové ulici. Katii, která je zrovna na poradě redaktorů, oznámil, že se jde opalovat, ale ve skutečnosti si četl návod na opravu žárovky ve svém notebooku.

V tu chvíli se odněkud vynořila divná zelená hlava a zařvala:

„AHOJ!“

„ÁÁÁ!“ vykřikl Robin a převrátil se s opalovacím křeslem dozadu.

Notebook si zachytil těsně pod bradou, takže se teď díval přímo na zelenou hlavu. Vypadala jako kus zelené hmoty, kterou někdo vymodeloval do tvaru hlavy, až na to, že měla sluneční brýle a těsně pod hlavou ruce, jako připojené na neviditelném těle.

„To je dneska vedro, co?“ oznámila mu hlava, odněkud vytáhla větráček a postavila si ho před sebe.

„Co si zač?“ zeptal se vyděšeně Robin.

„Já jsem Lloyd, speciální program tvého notebooku,“ oznámil mu.

„Speciální program?“ vytřeštil na něj oči. „Tak to máš bejt jako ty, ten speciální program, o kterým mluvil Elektron?“

„Jó! To mam bejt jako já,“ odříkával Lloyd a házel hlavou, tedy vlastně všim co měl, ze strany na stranu, jakoby mu jeho otázka připadala hrozně pod jeho úroveň. „A říkej mi Lloyd!“

Strnul na místě.

„Tak proč ses za celou tu dobu neukázal?“ ptal se Robin. „Dyť už mam tenhle notebook víc jak měsíc.“

„Čekal jsem na tu správnou chvíli,“ vysvětloval. „A tahle je přímo bezvadná!“

Začal se zuřivě smát, až z toho skoro praskla obrazovka.

„To se mi povedlo,“ liboval si.

„Tohle není vtipný!“ ohradil se Robin a začal se zvedat ze země.

Notebook odložil na trávu vedle sebe a postavil se. Přemýšlel, jestli nemá jít k bazénu a pořádně si vymáčet hlavu, aby se vzpamatoval. Nakonec si to rozmyslel a znovu pohlédl na notebook. Lloyd na něm právě pil jakýsi koktejl.

„Co je?“ zeptal se, když viděl divně koukajícího Robina.

„Nevim,“ přiznal se. „Čekal jsem něco jako přístup k velitelství raketový základny a ne malou klající hlavu.“

„Tak když ti nejsem dost dobrý, můžu klidně jít pryč!“ prohlásil a zatvářil se uraženě.

„Ale to zas ne!“ vyhrkl Robin. „Jen mi ukaž, co umíš.“

„Tak jo,“ souhlasil Lloyd a spiklenecky se zazubil. „Pěkně poslouchej. Dokážu zachytit všechno vysílání v okruhu deseti kilometrů a samozřejmě mam i funkci videotelefonu, mohu ti poskytnout informace ze sedmiset milionů světových encyklopedií, vím všechno o každém občanovi Willmadeu, od právě narozeného mimina až po předsedu vlády, rozluštím jakýkoliv kód, dokážu všechno, kromě zavázání tkaničky u boty.“

Když skončil, ukázal mu dlouhý seznam schopností, který se válel i na spodní části obrazovky.

„Jo a mimochodem, nabourat se do velitelství raketový základny dokážu taky,“ dodal.

„Paráda,“ usmál se Robin. „My dva spolu hodně mnoho dokážeme!“

„To určitě,“ souhlasil Lloyd.

„Víš co? Měl bych si jít sbalit. Do školy jedu přece jen už zítra, přiznal si.

„Fajn, tak jdeme!“ zavelel Lloyd.

Robin vzal notebook, prošel dveřmi do domu, vyšel po schodech a vešel do svého pokoje.

Vytáhl velký kufr a nandal do něj všechny knihy a pláště, jeden si však nechal, aby si ho mohl dát až navrch, protože počítal s tím, že si ho bude muset obléknout už ve vlaku.

„Já nějak nevím,“ postěžoval si, když nakoukl do skříně. „Mam si brát všechno oblečení?“

„To záleží přece na tom, jestli se ti tam všechno vejde,“ uzavřel Lloyd ze svého notebooku, který ležel na stole.

„No, to asi ne,“ přiznal a přejížděl očima od skříně ke kufru. „Ale přece tam jedu na rok.“

„Jo,“ přikývl Lloyd. „Ale pračku tam snad mají, ne?“

„Na rok,“ děsil se. „Eh...co...cože?“

„Ale nic,“ mávr rukou Lloyd. „Pokračujem!“

Robin čapl ze skříně, co mu zrovna přišlo pod ruku a praštil s tím do kufru. Vzal také úbor na Sportovní chvílku, který už si zkoušel. Vypadal v tom příšerně. Jediné, co ho trochu potěšilo, že to musí mít každý. I když to ho těší už od začátku. Dále uložil do kufru zvědy a kufřík s nářadím na opravu elektronických přístrojů. Všeměňivku si však chtěl dát do kapsy, aby mohl vyzkoušet pár kousků. Proměnil ji na velkou hranolku, aby se mu vešla snadno do kapsy nebo za pásek.

Vložil si do kufru také krabičku poslední záchrany, ve které měl dvě obrazovky se srandičkami od Bennyho, pár lahviček se zajímavými lektvary, též od Bennyho, a mnoho dalších všemožných věcíček, které ho dostanou ze všech průšvihů, všechno samozřejmě není od nikoho jiného než od Bennyho.

Dále házel do kufru všechny věci, bez kterých nemůže vůbec existovat, ale jen ty, co se mu vešly do kufru.

Všechno nakonec přikryl pláštěm do školy a kufr zavřel. Dobře ho zamknul a odsunul ho k nohám postele.

„A je to,“ oddychl si.

„Zvládli jsme to skvěle, co říkáš?“ zeptal se vzrušeně Lloyd.

„Já to zvládnul,“ ohradil se Robin. Tys do toho jenom kecal.“

„No jo,“ odfrkl si Lloyd. „Hele nejde náhodou tvoje sestra?“

Robin se zaposlouchal a opravdu slyšel, jak se zavřely dveře a nikdo jiný než Katie se do domu dostat nemohl, takže nebylo pochyb, že je to ona.

„Schovej se,“ vyzval Lloyd. „Katie by se fakt vyděla, kdyby viděla malou klající hlavu v notebooku.“

„Třeba bych se jí zalíbil a byl tvůj švagr,“ volal za Robinem, který vyšel z pokoje a zamířil dolů zasmát se tomu, jak bude Katie nadávat na redaktorskou poradě.

„Nesnáším to! Bylo to strašný!“ zlobila se, když se jí zeptal: „Jak bylo na poradě?“

„Šéf kecal něco o tom, že budeme muset psát víc článků za stejnej plat, protože musí propouštět. Představ si, nejčtenější časopis na ostrově a on nemá prachy na víc lidí. Je to možný?“

Vypadala naprosto zdrceně.

„Ale tebe snad nevyhodí, ne?“ zděsil se Robin, protože to už by s ní bylo k nevydržení, i když bude ve škole.

„Ne, to ne,“ vzdechla. „Ale budu muset fotit víc fotek a psát lepší články, abych jim za to stála. Takže budu po celým časáku jenom já. Škoda, že už mi s těma článkama nebude mít kdo pomáhat, když budeš ve škole.“

„Můžu ti přece volat nebo psát, abych ti pomoh, buď v klidu,“ ujistil ji.

„Tak jo. Jdu se utopit v bazénu,“ oznámila mu a zmizela za dveřmi do zadní chodby.

Robin se rozpačitě uchechtl.

Druhý den, 1. září, proběhlo ráno jako obvykle. Katie sundala z Robina peřinu, aby mohl vstát a ke snídani měli cheeseburgera.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se, když viděla, jak se mu třesou ruce.

„Ale jo...jasně,“ přitakal a nervózně se uchechtl.

„Všechno bude v pohodě, uvidíš,“ ujistila ho a polácala po ruce.

„Když to říkáš,“ pokrčil rameny a předstíral, že už je v pohodě, ale uvnitř se cítil, jakoby měl každou chvíli dostat infarkt.

Cítil se příšerně i dál. Od té doby, co bydlí v Tyčkové ulici, byl z domova pryč nanejvýš dva týdny, když byli na dovolené v Austrálii. Nebo když přespával u Bennyho, kde ale vyráběli spoustu úžasných věcíček.

Ale ve škole? Tam se určitě nic zajímavýho dělat nedá a dokonce se ani jen tak poflakovat nevydrží celý rok, ale většímu času se stejně bude muset učit. Bude tam moct dělat vůbec něco zajímavýho? Jasně Throwbolt, ale takový zápasy určitě nebudou denně. A co když nebudou vůbec? Co když si ta dívka jenom vymýšlela?